

Forestillingen er verdt hver krone!

Den språkmektige forestillingen Lyden av snø-Muohtadivggažat makter gjennom et konglomerat av nordkalottkultur å berette en fortelling om en sykkel. En sykkel fra Storskog.

Vi husker alle de absurde TV-bildene fra 2015 av syklende flyktninger over grensen ved Storskog. Det var forbudt å passere grensen til fots, men på sykkel var det i grunnen greit, syntes myndighetene.

Syklene ble så beslaglagt og kassert. De havnet i «a cycle mountain», ifølge dramatiker Rawdna Carita Eira. Denne absurde hendelsen var utgangspunktet for å skape teater. Hun ville få oss til å følge en sykkel fra menneske til menneske, periode til periode gjennom «true events in the area were Norway, Finland and Russia converge» og på 4 språk, ispedd gebrokkent og sjarmerende engelsk.

Teater som språk

Kompaniet Ferske Scener har sin egen signatur, også gjenkjennelig i denne produksjonen. De makter å skape en kontakt mellom scene og sal som er naturlig og avslappet, men med plutselig sprang fra humor til implisitt samfunnskritikk. Infiltrert i forestillingen ligger identitet og tilhørighet på tvers av landegrenser og språk. Det sirkumpolare nord rammes inn av scenografiske elementer fra samiske brudehatter, stokker, stubber, bål og lyden av Varangerfjorden. Det er enkelt og estetisk. Fra de nøytrale draktene alle skuespillerne bærer, som plutselig kan endre form og dermed karakter, til den effektive stilrene lyssettingen og rituelle bruken av scenerommet.

Kompaniet i samspill med Beaviváš evner gjennom produksjonen å en gang for alle stadfeste at *teater er et eget språk*. Nasjonalspråkene samisk, finsk, russisk, engelsk og norsk blir derfor i forestillingen kun støttespillere i kommunikasjonen med publikum og ikke det bærende element. Og det er faktisk «incredible» innovativt i en verbal fortellerforestilling med sterkt dokumentarisk preg. Basically, kan vi si at scenekunstnerne i denne produksjonen behersker språket over alle språk, altså evnen til å forestille seg og evnen til å etterlikne (mimesis) faktiske ideer og hendelser.

Aktive publikummere

Midt i forestillingen bryter ensemble opp og trer ut av fiksjonen. Nesten på Brechts vis traver Bernt Bjørn ut i salen, ferdig vaksinert og gir oss ikke bare manus i hånda, men en fruktkaramell å tygge på og en liten miniatyrlommelykt. Vi får tid og rom til å snakke med sidemann, øve oss på russisk, finsk, engelsk, norsk og samisk gjennom øvelser beskrevet på et lite oppgaveark. Vi blir oppfordret til å ha en «enkel samtale med en medpublikummer på et språk hen ikke forstår. Hen svarer på et spørk du ikke forstår». Og dermed en forhandlingen og den totale forvirringen i gang. Vi snakker, deler ord og begreper som vi knapt forstår - men oppnår likevel kontakt. Og her ligger nøkkelen,

dere. Disse enkle ufarlige dramapedagogiske øvelsene gjør oss i stand til å prosessere forestillingen, men også klar for andre akt. En akt som slutfører oppdraget kompaniet hadde satt seg fore å gjennomføre: treffe oss – uansett språk eller etnisitet – kjønn eller seksuell legning, fordi vi alle er mennesker og trenger teateret som kommunikasjonsform, om de helt basale ting i livet, som tilhørighet og samhörighet. Etter denne opplevelsen blir vi kanskje i stand til å lytte bedre, til andre, eller til den vare lyden av snø: «A sound of a tiny, open, round brass bells appearing from falling snowflakes».

Jeg har ingen tro på terningkast, eller domsavsigelser over kunsten, som i grunnen mest av alt er fordummende. Jeg vil si som Pål Bang Hansen: Se og døm selv. Forestillingen er verdt hver krone.

Manus: Rawdna Carita Eira, med bidrag fra Kristin Bjørn

Skuespillere: Bernt Bjørn, Mary Sarre, Marte Fjellheim Sarre, Ekaterina Bespalova og Ivar Beddari

Gaute Barlindhaug: Lyddesign

Ingvill Fossheim: Rom og kostymer

Tor S. Ditlevsen: Lysdesign

Kristina Junttila: Regikonsulent og publikumsdesign

Tale Næss: Dramaturgikonsulent

Siri Halingby Børs-Lind: Produsent

Kerstin Andersson: Grafisk design

Det Samiske Nasjonalteatret Beaivváš er hovedsamarbeidspartner. Hålogaland teater og Festspillene i Nord-Norge er samarbeidspartnere.

Finansiert av: Norsk Kulturfond, Barentskult, Fond for lyd og bilde, Sametinget, Ferske Scener, Hålogaland teater, Festspillene i Nord-Norge, Dramatikkens Hus, Det samiske nasjonalteatret Beaivváš, Tromsø Kommune, Rådstua Teaterhus og Troms og Finnmark Fylkeskommune